

Thiên Thần Đồi

Ngày 9-12

Tỉnh dậy sau khi nghe tiếng chuông đồng hồ báo thức, tôi mỉm cười và vui thích khi nghĩ rằng... chỉ còn một ngày nữa thôi. Tôi rời khỏi giường, thông thả mặc quần áo vào. Lục lọi vài phút trong bếp, tôi tự làm cho mình một chén bột ngũ cốc và một miếng pizza còn dư của tối qua. Sau khi xem bộ phim hoạt hình, chơi vài trò chơi và chat qua mạng với bạn bè, tôi chợt nhớ mình chưa mua quà cho mẹ! Mà hôm nay là ngày trước Giáng Sinh và các cửa hiệu cũng sắp đóng cửa rồi! Thế là tôi xỏ vội chân vào giày, chộp lấy tấm ván trượt patin và lao vun vút tới khu thương mại gần nhà.

Tôi đẩy cánh cửa khổng lồ bằng kính, bước vào bên trong, để rồi nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin được. Khắp nơi, người ta chạy đi chạy lại, mặt mũi căng thẳng, cố tìm cho được những món quà tuyệt vời để tặng người thân. Đúng là cảnh tượng điên loạn trước mặt tôi. Khi tôi đang tìm cách chen qua đám đông thì một người đàn ông - mặc áo khoác đen - bước lại gần tôi và nói bằng giọng tuyệt vọng, rằng ông ta bị mất cái bóp da màu nâu.

Trong khi tôi mở miệng, ông ta díu một tấm séc vào tay tôi và nói tiếp:

- Làm ơn gọi cho tôi tại số này nếu tình cờ cháu tìm thấy nó.

Tôi nhìn ông ta, nhún vai và trả lời:

- Vâng. Không sao. Cháu sẽ gọi.

Ông ta quay đi, còn tôi tiếp tục chen qua đám người đông đúc để tìm một món quà cho mẹ.

Tôi tìm kiếm khắp nơi, cửa hiệu nào cũng bước vào, phóng ba bậc lên lầu rồi phóng hai bậc xuống đất, nhưng hầu như tôi chẳng gặp may mắn gì cả. Cuối cùng, khi tới khu vực điều tàn cuối khu thương mại, tôi nhìn thấy một cửa hiệu bán đồ sứ và đồ pha lê. Hình như nó vẫn còn một số mặt hàng có giá trị. Tôi nghĩ, vào xem cũng chẳng mất gì nên tôi bước vào trong luôn.

Những người mua quà Giáng Sinh đan bới tung các thùng đựng hàng để tìm một món ưng ý. Họ bày bừa chúng đầy trên sàn và chẳng ai buồn ra tay dọn dẹp lại. Khung cảnh thật kinh khủng. Nó giống như căn phòng ngủ dơ bẩn với hàng trăm bộ quần áo bốc mùi bị quăng bừa bãi khắp nơi.

Khi tôi cố len lỏi qua các thùng giấy, tôi vấp phải một thùng hàng nhỏ để ngay giữa lối đi, thì là tôi té đập mặt xuống đất. Vừa thất vọng, vừa mệt mỏi sau hàng giờ đồng hồ tìm kiếm, tôi đứng lên, hét to một tiếng và đá mạnh vào cái thùng - thủ phạm khiến tôi bị té. Nó bay lên cao rồi va phải bức tượng thạch cao khiến bức tượng nghiêng ngả. Đúng là "giận quá hóa ngu", nhưng may là tôi chưa làm đổ bể đồ đạc của cửa tiệm.

Khi tôi lượm cái thùng lên để trả nó về chỗ cũ, tôi để ý thấy một hộp giấy màu xanh, đẹp lép, bị mấy tờ giấy gói hàng che lấp. Tôi mở cái hộp ra, bên trong là một cái đĩa thủy tinh màu xanh tuyệt đẹp, có vẽ cảnh Chúa Giáng Sinh. Trời! Đúng là nó rồi! Một món quà hoàn hảo, đang nằm lẫn lóc dưới mớ rác rưởi để chờ tôi đến mua! Tôi sung sướng bật cười to, cầm nó lên và xăm xăm đi tới phòng thu ngân.

Khi cô thu ngân rung chuông gọi tới phiên tôi, tôi thò tay vào túi để lấy tiền. Nhưng túi quần của tôi hoàn toàn trống rỗng! Tôi bắt đầu lay hoay lục tìm cái bóp thì mới hay là đã để quên nó ở nhà! Trời, đây là cơ hội cuối cùng để tôi mua món quà Giáng Sinh tận vì, vì chỉ mười phút nữa là khu thương mại đóng cửa rồi! Mà hôm nay là ngày trước Giáng Sinh! Nếu tôi trượt patin về nhà rồi qusty trở lại cũng mất hai mươi phút! Tôi biết làm sao đây?

Thế là tôi hành động. Tôi làm điều duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra: là chạy ra ngoài tiền sảnh và xin tiền mọi người. Một số người nhìn tôi, tưởng tôi điên. Một số khác phớt lờ, không thèm để ý. Cuối cùng, tôi chịu thua, bèn ngồi phịch xuống một băng ghế lạnh lẽo, cảm thấy mình chỉ là kẻ hậu đậu. Tôi gục mặt xuống, tự hỏi bây giờ mình làm gì đây?

Trong lúc suy nghĩ, tôi để ý thấy một sợi dây giày bị tuột ra. Ô hay thật! Lúc này, tôi chỉ cần vấp lên sợi dây giày của mình và té gãy cổ nữa là đủ bộ! Đó sẽ là kết thúc tuyệt hảo cho chuyến đi vô ích này!

Khi tôi khom người cột lại sợi dây giày, tôi nhìn thấy một cái bóp da màu nâu đang nằm nơi chân ghế. Tôi không biết đây có phải là cái bóp mà người đàn ông mặc áo khoác đen bị mất hay không. Tôi mở bóp ra. Đúng rồi. Tấm hình dán trên băng lái xe đúng là khuôn mặt của ông ta. Rồi miệng tôi há hốc ra khi tôi phát hiện có ba trăm đô la trong ngăn đựng tiền.

Không cần suy nghĩ thêm, tôi biết mình phải làm điều đúng đắn. Tôi chạy đi tìm buồng điện thoại công cộng, dùng dịch vụ "người nghe trả tiền" để gọi tới con số in trên tấm séc. Người đàn ông trả lời ngay, nói rằng ông ta vẫn còn ở trong khu thương mại. Giọng ông ta vui vẻ và nhẹ nhõm hẳn. Ông ta hỏi tôi có thể tới gặp ông ở cửa hiệu giày được không - ngẫu nhiên sao, cửa hiệu giày nằm gần cửa hiệu bán đồ sứ và pha lê! Khi tôi tới đó, người đàn ông xúc động tới nỗi cứ cảm ơn tôi hàng chục lần trong khi ông ta kiểm tra xem tiền bạc và thẻ tín dụng có còn không.

Tôi quay đi, lê bước ra khỏi khu thương mại và thiếu não trở về nhà. Chợt, có người chụp lấy vai tôi. Té ra là ông ta. Đứng đối mặt với ông ta, tôi khẳng định rằng tôi không lấy thứ gì trong bóp cả. Ông ta thành thật trả lời:

- Vâng. Tôi đã thấy điều đó. Thế mà tôi cứ không tin rằng trên đời này sẽ có một đứa trẻ trả lại toàn bộ số tiền mà nó lượm được, khi nó có thể lấy đi một ít mà không ai biết.

Rồi ông mở bóp ra, đưa tôi bốn tờ giấy hai mươi đô la và cảm ơn tôi một lần nữa.

Sung sướng cực độ, tôi nhảy vọt lên trời, hét to một tiếng. Lần này tới phiên tôi cảm ơn ông, nói rằng tôi phải nhanh chân chạy vào trong kia, mua một món quà để tặng mẹ tôi trước khi khu thương mại đóng cửa. Một phụ nữ rất tử tế, đồng ý cho tôi lách vào.

Tôi mua được cái đĩa bằng thủy tinh, và lao như gió trên tấm trượt patin để về nhà. Tâm hồn tôi khoai khoai vì mọi việc đã được giải quyết xong xuôi. Tôi thấy mình đang huýt sáo nhiều lần một điệu thánh ca mà tôi đã nghe tối hôm trước. Đột nhiên, tôi nhận ra một điều thú vị. Hình như tôi là thiên thần Giáng Sinh của người đàn ông khi ông ta bị mất cái bóp, ngược lại, ông ta là thiên thần Giáng Sinh của tôi khi tôi để quên bóp ở nhà. Tôi nghĩ: Đúng là thiên thần đôi! Và tôi biết mình sẽ nhớ mãi kỷ niệm của ngày hôm nay, ngày trước ngày Giáng Sinh.

Sáng hôm sau, mẹ tôi mở món quà của tôi ra. Về mặt bà đã cho tôi biết rằng bà rất yêu thích món quà dễ thương đó. Rồi tôi kể cho mẹ nghe về các biến cố đã xảy ra khi tôi tìm cách mua cho được món quà. Điều đó khiến cái đĩa thủy tinh càng có ý nghĩa đặc biệt đối với mẹ tôi hơn.

Cho tới hôm nay, mẹ tôi vẫn cất cái đĩa thủy tinh màu xanh trong tủ búp-phê. Tất nhiên là nó nhắc mẹ tôi nhớ tới tôi, đồng thời, nó cũng nhắc tôi nhớ rằng những điều kỳ diệu có thể xảy ra dù ta không hề mong đợi. Đặc biệt trong khoảng thời gian màu nhiệm có cái tên là Giáng Sinh.

David Scott. 16 tuổi